

„Tady Meg. Rem se tady ještě neobjevil.“

„Nemohla jsi to... já nevím... přeslechnout? Kdyby někdo bouchal na dveře?“

„Já ani nespala, Paule. Mám z probdělé noci zarudlé oči. Znamená to, že Rem v New Amsterdamu není?“

„To netuším. Jsem v jeho bytě. Není tady. Já myslel... je to už několik hodin. Kdyby jel za mnou, dávno by tam byl byl. Cesta do Highlandu netrvá celou noc.“

Chvilí bylo ticho.

„Zvážili jste všechny možnosti? Nemůže mít Rem jen někde povinnosti? Říkal jsi přece, že pracuje pro chrám.“

„Meg, kdyby měl někde nějakou práci, necítil bych tu změnu pouta. Navíc je tady kolem v bytě všechno rozházený.“ Paul se odmlčel. Mohla nastat spousta situací. Všechny ale spojovala jen jedna věc – něco se muselo hrozně pokazit. „To může znamenat...“

„... že ho třeba kvůli něčemu někdo unesl,“ dokončila Meg. „Nebo se prostě na něco nebo někoho naštvál a na chvíli se ztratil. Třeba si jen někde musel pročistit hlavu.“

„Jo,“ vzdychl Paul a promnul si čelo. „Já... jsem tady s Flynnem, svým starým známým. Promyslíme všechny možnosti. Zatím buď prosím doma, jo? Zavolám, kdybych tě potřeboval.“

„Dobře. Všechno už jsem připravila... jen pro jistotu.“

Paul si až bolestně uvědomil, že mluví o arzenálu, který měli schovaný v bytě. Zbraně pro případ, že by za Removým zmizením bylo něco násilného. Jeho mysl se ale zatím zaměřila pouze na to, kam se mohl bratr podít. Jen kdesi v koutku vystrkovalo růžky vědomí toho, že se stalo nejhorší – ale všechno ostatní se ho snažilo přebít a umlčet.

„Já...“

„Myslím na tebe, Paule. Určitě se to vysvětlí.“

„Děkuju, Meg. Dám... dám vědět, kdyby se něco změnilo.“

„Budu čekat. Domluvme se, že mi budeš volat průběžně po třech hodinách. Tak budu mít přehled o tom, co se děje, a hlavně o tom, že ty jsi v pořádku. Jakmile se mi neozveš, sedám na vlak a jedu za tebou. Rozumíš?“

Megin rozhodný tón vyvolal u Paula smutný úsměv.

„Jenom blázen by tě neposlechl,“ odpověděl.

Pár vteřin bylo ticho a oba dva poslouchali jen tlumený dech toho druhého – snad pro uklidnění.

„Tak jo. Zavolám,“ řekl Paul.

„Opatruj se,“ odpověděla Meg a zavěsila.

Paul zavěsil hned po ní. Zadíval se kamsi doprostřed zdi a přemýšlel.

„Musí existovat způsob, jak zjistit, co se stalo,“ řekl tiše Flynn. „Nerad ti to říkám, ale rozházenej pokoj naznačuje jenom jednu věc. Budeme se muset poptat na ulici.“

Paul zakýval hlavou a nespouštěl pohled ze zdi. „Fajn. Musíme zjistit, co se tady stalo. Rozházenej pokoj svědčí o tom, že tu buď někdo něco hledal, nebo že se Rem bránil. Byl to puntičkář, musel mít naklizeno. Nikdy by to tady nerozházal sám. Kdybych pořád cítil naše pouto, řekl bych, že se sem jen někdo vloupal a pak zmizel, když nenašel nic cenného. A že je Rem třeba někde zalezlejší, bůhví proč. Třeba někde na dovolený. Jenže...“

„... se podělalo to pouto.“

„Jo,“ šeptl Paul. „To znamená, že se stalo něco blbýho. Počítejme s tím, že ho unesli. Nebo že se tady s někým popral a něco se šeredně zvrtilo.“

„Nebo obojí,“ dodal Flynn.

„Jo. Nebo obojí.“ Paul si znovu promnul čelo. „Zkus se tady ještě porozhlédnout. Já vyzkouším, jestli bych ho nedokázal najít.“

Paul myslel na zbytky Removy energie. Kdyby se na ni dokázal zaměřit, mohl by zjistit, kde je. Předtím v Highlandu, a nakonec i tady, ho samovolně nedokázal vycítit – věděl jen, že funguje jejich spojení –, ale jeden způsob tu byl. Nebyl si jistý, jestli to zvládne, ale v tuhle chvíli ho nic lepšího nenapadlo. Musel se zkusit napojit na záření.

„Zkusím svou schopnost,“ řekl Paul a otočil se k Flynnovi čelem. „Zabedni okna. Musí tady bejt tma a ticho.“

„Co se chystáš udělat?“ zeptal se Flynn a zatáhl závěsy a rolety u okna v kuchyni. Paul oběhl obývací a ložnici. Byt se ponořil do odpoledního přití. „